

Джек Лондон

Демоните на Фуатино

I

От многото си шхуни, кечове и катери, които шетаха между островите в Южните морета, Дейвид Грийф обичаше най-много „Ратлър“, приличащата на яхта деветнадесеттонна шхуна, толкова бързоходна, че си беше спечелила слава от едно време, когато още бе контрабандирала опиум от Сан Диего до Пюджет Саунд, нападала внезапно тюленови колонии в Берингово море и превозвала оръжие до Далечния изток. Непоносимо проклятие за държавните служители, тя е била предмет на възхищение за всички моряци и гордостта на корабостроителите, които я бяха създали. Дори и сега, след четиридесет години плаване, тя си беше все още същата „Ратлър“ и се носеше по морето все по същия изумителен начин, тъй че моряците трябваше да я видят, за да го повярват, и ставаше причина за много разгорещени спречквания – словесни и юмручни – по пристанищата на цялото крайбрежие от Валпарайсо до Манилския залив.

Тази вечер тя плаваше остро срещу вятъра, големият ѝ грот бе безсилно увиснал, шкаторините ѝ изплющяваха слабо всеки път, когато се издигаше върху гладка вълна и леко се плъзгаше с четири възла, гонена от почти недоловимия полъх на бриза. Цял час вече Дейвид Грийф стоеше облегнат на релинга при фоквантите на подветрената страна и гледаше прорязваната от шхуната равна, светеща диря. Леката въздушна вълна, отблъсвана от предните платна, галеше лицето и гърдите му с упоителна хладинка и той се прехласваше от качествата на своята шхуна.

– Ех!... Не е ли красавица, Тауте, красавица!– подхвърли той на наблюдателя канака, като галеше обичливо с ръка тиковото дърво на релинга.

– Вярно, господарю – отвърна Тауте с плътен гръден глас, типичен за полинезийците. – От трийсет години съм по корабите, ама друг като това не зная. На Раиатеа ние го наричаме „Фанауао“.

– „Родената от зората“ – преведе Грийф галеното название. – Кой я нарекъл така?

Тауте тъкмо се канеше да отговори, но изведнъж съсредоточено заби поглед напред. Грийф погледна:

в същата посока.

– Земя! – каза Тауте.

– Да, Фуатино – съгласи се Грийф с очи вперени в точката, където

блесналият от звезди хоризонт беше нащърбен, от черно петно. – Добре. Аз, ще кажа на капитана.

„Ратлър“ продължи да се плъзга, докато очертанията на острова не станаха видими и осезаеми, до

като не се чу сънливият рев на прибоя и врещенето на кози, докато вятърът откъм сушата не донесе до тях ароматния дъх на цветя.

– Ако не беше тая цепнатина, шхуната щеше да мине през прохода в такава нощ – със съжаление отбеляза капитан Глас и погледна към шурвала, здраво найтован от кормчията.

„Ратлър“ спря на една миля от брега и легна н а дрейф, да дочака съмването, та на светло да

предприеме опасното влизане във вътрешния залив. Беше прекрасна тропическа нощ, без никакъв признак на дъжд или шквал. На бака моряците от Раиал теа налягаха да спят на палубата, където ги бяха заварили задълженията им. Капитанът, помощникът му и Грийф си постлаха със същото безразличие на кърмата. Те лежаха на одеялата си, пушеха и сънливо разменяха полугласни предположения за Матаара, кралицата на Фуатино, и за любовната история на дъщеря й Наумоо и Мотуаро.

– И дума да не става, те са си от романтично коляно – каза Браун, помощниккапитанът. – Романтични са като нас, белите.

– Романтични като Пилзах – изсмя се Грийф и тая работа бързо ги хваща. Преди колко време беше, капитане, като ви заряза?

– Единайсет години – изсумтя ядно капитан Глас.

– Разправете ми я тази история – помоли Браун. – Казват, че оттогава не е напуснал Фуа тино. Вярно ли е?

– Точно така – измърмори капитанът. – Влюбен е в жена си, тая малка мръсница. Открадна го от мен, а по-добър моряк не е имало в търговската флота. . . Нали е холандец.

– Немец – поправи го Грийф.

– То е едно и също – възрази капитанът. – Морето се лиши от добър моряк нея вечер, когато той слезе на брега и Нотуту спря погледа си на него. Види се, харесали са се. И дорде да мигне човек, тя сложи на главата му венец от някакви бели цветя, а не се минаха и пет минути и двамата побягнаха със смях по брега, хванали се за ръка като малки деца. Дано да е взривил тая голяма коралова издатина в прохода. Винаги повреждам един-два листа от медната обшивка, като минавам край нея.

– Разправете ми по-нататък – настоя Браун.

– Друго няма. Това го свърши веднага. Оженил се същата вечер. Не

се върна вече на борда. Отидох да го видя на другия ден. Намерих го в сламена хижа в гъсталака, белокож дивак, целият разкрасен с цветя и не знам що си, да свири на китара. Изглеждаше съвсем смахнат. Каза ми да изпратя нещата му на брега. Аз му казах, че когато пукна, тогава ще му ги пратя. И това е всичко. Нея ще я видите утре. Имат си вече три дечица, чудесни палавници. Нося му грамофон и не знам колко плочи.

– И тогава вие го направихте свой търговски агент, господин Грийф? – попита помощниккапитанът.

– Че какво друго можех да направя? Фуатино е остров на любовта, а Пилзах е роб на любовта. Освен това познава туземците.. . един от най-добрите търговски агенти, които имам или изобщо някога съм имал.– На него човек може да се осланя. Утре. ще го видите.

– Слушайте, млади човече – забоботи заплашително капитан Глас на помощника си. – Романтичен ли сте? Защото ако сте, ще си стоите на борда. Фуатино е остров на романтично безумие. Всеки е влюбен в някого. Те живеят с любовта. Тя е в кокосовото мляко или във въздуха, или в морето. Историята на острова за последните десет хиляди години е само низ от любовни похождения. Аз зная. Говорил съм със старците. И хвана ли ви на брега ръка

за ръка със.. .

Внезапно той млъкна и това накара другите двама мъже да се обърнат към него. Те проследиха погледа му, устремил се над тях към гротвантите и видяха това, което виждаше той: кафява ръка, мускулеста и мокра, а до нея от морето се вдигна втора кафява ръка. След това се появи глава с къдрици като на елф, а сетне и лице с дяволити черни очи и бръчици на волен горски смях.

– Господи! – пошепна Браун. – Та това е фавн, морски фавн!

– Това е човекъткоза – обади се Глас.

– Това е Маурири – каза Грийф. – Той е мой кръвен брат по силата на свещената клетва според тукащния обичай. Неговото име е мое, а моето е негово.

Над релинга се показаха кафяви плещи и великолепни гърди и с локота, без всякакво усилие цялата внушителна снага се прехвърли през релинга и безшумно стъпи на палубата. Браун, който би могъл да бъде и нещо повече от помощниккапитан на една островна шхуна, бе възхитен. Всичките знания, насъбрани от книгите, говореха за безсъмнената прилика на този гост от морските дълбини с фавн. Но тъжен фавн – отсъди младият мъж, когато златистокафявото горско божество закричи към Дейвид Грийф, който му бе протегнал ръка.

– Дейвид! – посрещна го Дейвид Грийф.

– Маурири, Голям братко! – промълви Маурири. И след това по обичая на мъжете, които са дали клетва за побратимяване, двамата продължиха да се обръщат един към друг не с другото име. а със своето. Освен това те говореха на полинезийското наречие на Фуатино и Браун можеше само да седи и да гадае за какво приказват.

– Много отдалече преплува, за да ми кажеш „талофа“ – рече Грийф, когато гостът седна и от него потече вода по палубата.

– Много дни и нощи съм те чакал да дойдеш, Голям братко – отговори Маурири. – Седях на Голямата скала, където държим динамита, на който ме направихте пазач. Видях ви, като стигнахте входа в залива и се върнахте назад в мрака. Знаех, че ще чакате до сутринта и затова тръгнах подир вас. Голяма беда ни е сполетяла. Матаара толкова дни плаче и те чака да дойдеш. Тя е стара жена, а Мотуаро е умрял и тя скърби.

– Ожени ли се той за Наумоо? – попита Грийф, след като поклати глава и въздъхна според обичая.

– Да. Накрая те избягаха да живеят с козите, докато Матаара им прости и те се върнаха да живеят с нея в Големия дом. Но сега той е умрял и Наумоо скоро ще умре също. Голяма е бедата ни, Голям братко. Тори умря и ТатиТори, и Петоо, и Нари, и Пилзах, и други.

– И Пилзах ли? – възкликна Грийф. – Да не е имало мор?

– Много убиване имаше. Слушай, Голям братко. Преди три седмици дойде непозната шхуна. От Голямата скала видях топселите ѝ в морето. Изтеглиха я с лодките си през прохода, но не се придърпваха край големия риф и шхуната се удари много пъти. Сега е на брега и ѝ подсилват счупените ребра. На борда има осем бели мъже. Имат жени от някой остров далече на изток. Жените говорят на език, дето по много неща прилича на нашия, само че е друг. Но ние го разбираме. Казват, че били отвлечени от мъжете на шхуната. Не сме сигурни, защото те пеят, и танцуват, и се веселят.

– А мъжете? – прекъсна го Грийф.

– Те говорят на френски. Аз зная, защото на твоята шхуна много отдавна имаше помощниккапитан, който говореше френски. Има двама главни мъже и те не приличат на другите. Те са синеоки като теб и са демони. Единият е по-голям демон от другия.

Не ни плащат за нашите ямс, таро и плодове да хлебното дърво. Отнемат от нас всичко и ако се оплакваме, убиват. Така убиха Тори, и ТатиТори, и Петоо, и други. Ние не можем да се бием, защото нямаме пушки, имаме само две-три стари пушки. Те насилват нашите жени.

Така убиха Мотуаро, който се спусна да брани Наумоо, а нея сега са отвели на борда на шхуната си. Заради същото убиха Пилзах. Тоя главния от двамата главни мъже, Големия леон, стреля в него веднъж, когато беше във велбота си, и два пъти, когато се мъчеше да изпълзи по пясъка на брега. Пилзах беше смел мъж и тук сега седи в хижата и плаче безспир. Много от хората ги е страх и са избягали да живеят при козите. Но високо в планините няма храна за всички. А мъжете не искат да излизат за риба и не работят вече в градините заради демоните, които им отнемат всичко каквото имат. И ние сме готови да се бием. Голям братко, трябва ни пушки и много патрони.

Аз изпратих да кажат на нашите мъже, преди да тръгна при тебе, и те чакат. Непознатите бели знаят, че си дошъл. Дай ми лодка и пушки и аз ще се върна преди изгрев. А когато дойдеш утре, ще чакам да ни дадеш знак да убием непознатите бели. Те трябва да бъдат убити. Голям братко, ти винаги си бил наш кръвен брат и мъжете и жените са се молили на много богове да дойдеш. И ти дойде.

– Аз ще тръгна с лодката с тебе – каза Грийф

– Не, Голям братко – възрази Маурири. – Ти трябва да бъдеш на шхуната. Непознатите бели ги е страх от шхуната, не от нас. Ние ще имаме пушки, а те няма да го знаят. Чак когато видят идването на шхуната ти, ще се уплашат. Изпрати млад мъж с лодката.

Така стана, че Браун, развълнуван от тази романтика и от приключенията, за които бе чел и си бе представял, но никога не беше изживявал, зае своето място на кърмовата седалка на велбота, натоварен с пушки и патрони, с четирима гребци от Раиатеа и управляван от златистокафявия, доплувал по морето фавн, насочил се в топлия тропически мрак към полумитичния остров на любовта Фуата но, завладян от пирати на двадесетия век.

II

Ако теглим черта от Джалуит, един от Маршалските острови, до Бугенвил на Соломоновите острови и я пресечем на два градуса южна ширина черта, теглена от Укуор, един от Каролинските острови, ще се натъкнем на този окъпан от слънце морски простор на планинския остров Фуатино. Населен от племе, сродно с хавайци, самоанци, таитя ни и маори, Фуатино представлява клин, забит от Полинезия далеч на запад и между Меланезия и Микронезия. И същия този остров Фуатино Дейвид Грийф съзря сутринта на две мили източно и по права линия спрямо изгриващото слънце. Все още духаше същия едва доловим бриз и „Ратлър“ с плъзгаше по гладкото море със скорост, която би била във висша степен задоволителна за островна шхуна при дваж или триж по-силен бриз.

Фуатино беше не друго, а древен кратер, който

някакъв първичен катаклизъм бе издигнал нагоре от морското дъно. Западната част, изпочупена и натрошена до морското равнище, образуваше входа в самият кратер, превърнал се в пристанище. Така Фуатино приличаше на скалиста подкова, обърната с петата на запад. И „Ратлър“ се насочваше към отвора на тая пета. Капитан Глас, с бинокъл в ръка, току се взираше в начертаната от самия него карта, която бе разгърнал върху покрива на кабината; изведнъж той се изправи и на лицето му се изписа тревога, смесена с примирение.

– Започва – отрони той. – Треска. Чаках я чак утре. Винаги ми взема душата, господин Грийф. След пет минути няма да съм на себе си. Ще трябва вие да въведете шхуната вътре. Момче! Пригответи ми койката! Повечко одеяла! Напълни грейката! Толкова е тихо, господин Грийф... мисля, че ще можете да минете големия риф без придърпване. Плавайте на бакцаг и я засилете. Тя е единственият кораб в южния Тихи океан, който може да го направи, а вие знаете как става това. Можете да минете край самата Голяма скала, само да внимавате с гротгика.

Той изрече всичко това бързо, почти като някой пиян – замаяният му ум се бореше с нарастващата сила на маларичния пристъп. Когато със залитане се запъти надолу по трапа, лицето му вече бе мораво на петна, като от някакво чудовищно възпаление или гангрена. Очите му се изцъклиха, ръцете трепереха, зъбите му тракаха спазматично от студ.

– Два часа, докато започна да се потя – продължи той между

чаткането на зъбите с мъртвешка усмивка. – После още един-два часа и ще се оправя. Зная как протича това проклето нещо до сетната минутка. Вввие ввввземете ккком...

Гласът му заглъхна в неразбрано запъване, когато се свлече в кабината, и работодателят му пое командуването. „Ратлър“ тъкмо навлизаше в прохода. Двата края на подковообразния остров представляваха два огромни скалисти върха, високи по хиляда фута, и двата почти откъснати от сушата и свързани с нея с нисък и тесен полуостров. Между двата края имаше пролука от около половин миля, кажи-речи задръстена от коралов риф, прострял се напреко от южния край. Проходът, който капитан Глас бе нарекъл „Цепнатина“, се врязваше в този риф, извиваше право на север и минаваше в подножието на отвесната скала. На това място, с грито гик почти докосващ скалата отляво, като погледнеше надолу откъм десния борд, Грийф можеше да види дъното на по-малко от два клафтера да се издига стръмно нагоре. С велбота, който ги влачеше, А за да осигури управлението и да ги предпази от тласкащото ги към скалата обратно течение, Грийф се възползва от едва доловимите полъхания на променливия бриз, въведе „Ратлър“ и се плъзна край големия коралов риф без придърпване. Всъщност той се поотърка в корала, но толкова малко, че не отпра медната обшивка.

Пред тях се откри пристанището на Фуатино. Това беше кръгло водно пространство, с диаметър пет мили, заградено с бели коралови брегове, откъдето обраслите със зеленина склонове се издигаха стремително към навъсените стени на кратера. Върховете представляваха редица назъбени вулканични чукари, увенчани и обкръжени с облаци, предвещаващи приближаването на пасата. Всяка гънка, всяка пукнатина в ронещата се лава предлагаше опора на пълзящи, виещи се лози и дървета – бухнала зелена растителност. Водни поточета, като ивици мъгла, извираха и лъкатушеха по отвесни надолници от стотици фута. И за да се допълни омаята на гледката, влажният въздух беше напоен с уханието на жълта касия.

Борейки се с едва доловимите полъхания на променливия вятър, "Ратлър" навлезе в залива. След като заповяда да качат велбота на борда, Грийф заоглежда брега с бинокъл. Нямаше признаци на живот. В блестявия зной на тропическото слънце всичко спеше. Не се виждаха никакви посрещачи. Нататък, на северния бряг, където редица кокосови палми закриваха селището, той зърна под навесите черните носове на канутата. На пясъка на равен кил стоеше неизвестната шхуна. Нито на борда, нито около нея се виждаше някакво движение. Чак когато

стигнаха на петдесет ярда от брега, Грийф заповяда да пуснат котвата на четиридесет клафтера; По средата на залива преди много години беше пускал лот до триста клафтера, без да стигне дъното, това можеше да се очаква от такъв огромен

кратер като този на Фуатино. Когато веригата за ° гърмя, заизнизвайки се от клюза, той забеляза няколко туземки, едри и пищни, каквито са само жените от Полинезия, с надиплени „аху“ и венци от цветя да изскачат на палубата на непознатата шхуна. А видя и това, което те не видяха: как от камбуза се измъкна набита фигура на някакъв мъж, скочи на пясъка и се гмурна в зеленото прикритие на гъстака. Докато прибираха и сгъваха платната, опъваха тентите и навиваха шкотите и въжетата, както е редно да бъдат в пристанище, Дейвид Грийф крачеше по палубата и напразно търсеше да види признак на живот другаде освен на непознатата шхуна. Веднъж, без съмнение, чу отдалече по посока на Голямата скала да гръмва пушка. Други изстрели не се чува и той реши, че някой ловец е стрелял по дива коза.

След като мина още един час, капитан Глас спря да трепери под планината от одеяла и започна да се облива страхотно с пот.

– След половин час ще се оправя – промълви той със слаб глас.

– Чудесно! – отговори Грийф. – Тук цари мъртвило и аз ще сляза на брега да се видя с Матаара и да разбере какво става.

– Това е опасна банда, отваряйте очите си на четири – предупреди го капитанът. – Ако не се върнете до един час, намерете начин да ме известите.

Грийф улови румпела и четирима от раиатейските му моряци се заловиха за греблата. Когато слязоха на брега, той изгледа с любопитство жените под тентата на шхуната. Реши да им помахва с ръка, те се закискаха и му помахаха в отговор.

– „Галофа“! – извика той. Те разбраха поздрава, но отвърнаха „Иорана“ и той разбра, че са от Обществения острови.

– Хуахине – без колебание определи острова един от моряците.

Грийф ги попита откъде са и те с кикотене отговориха:

– Хуахине.

– Прилича на шхуната на стария Дююи – полугласно каза Грийф на таитянски. – Недейте ги

заглежда чак толкова. Какво мислите, а? Не е ли „Валета“?

Когато слязоха от велбота и го поиздърпаха на брега, моряците хвърлиха скришом по някой бегъл поглед към кораба.

– „Валета“ е – каза Тауте. – Тя загуби стенгата си преди седем

години. В Папеете ѝ сложиха нова. Десет фута по-къса. Точно тя е.

Идете нататък и поприказвайте с жените, момчета. От Раиатеа кажи-речи може да се види Хуахине и сигурно ще познавате някои от тях. Разберете всичко, каквото можете. И ако се появи някой от белите, не влизайте в разправия.

Цяло пълчище раци-отшелници с шумолене побягнаха пред него, когато тръгна нагоре по пясъка, но нямаше прасета, които да ровят и грухтят под палмите. Кокосовите орехи се търкаляха, където бяха паднали, а под навесите не личеше да се суши копра. Трудът и редът бяха изчезнали. Направените от трева хижи бяха всички до една изоставени. Натъкна се на старец, сляп, беззъб, целия сбръчкан;

той седеше на сянка и забръщолевя от страх, когато му заговори. Селото изглежда сякаш поразено от чума, помисли си Грийф, когато най-после стигна до Големия дом. Навред цареше запустение и разтуря. Нямаше мъже и девойки с венци от цветя, мургави бебета не се търкаляха в сянката на аво-кадокпте дървета. Старата кралица Матаара бе клекнала на прага и се поклащаше напред и назад. Тя отново се разплака, като го видя, и се завайка за своята неволя, за това, че не е останал никой от слугите ѝ, за да му окаже гостоприемство.

– И тъй те отвлякоха Наумоо – завърши тя. – Мотуаро е мъртъв. Моят народ избяга и гладува при козите. И няма никой, който поне да ти отвори кокосов орех да пиеш. О, Брате, твоите бели братя са демони!

– Те не са ми братя, Матаара – утеши я Грийф. – Те са грабители и свини и аз ще очистя острова от тях...

Той млъкна и се извъртя наполовина, а ръката му се стрелна към кръста, измъкна големия колт и го насочи към някакъв мъж, превил се одве и втурнал се към него иззад дърветата. Грийф не натисна спусъка, нито пък мъжът спря да тича, докато не

се просна по очи в краката му и не заниза несекващи неразбрани звуци. Той позна у него човека, който беше избягал от „Валета“ и се бе шумгнал в гъсталациите, но можа да разбере какво мъкнаше, когато го вдигна и загледа кривенето на устата му

с цепната заешка устна.

– Спаси ме, господарю, спаси ме! – умоляваше го беглецът на английски, макар че несъмнено бе туземец от Южните морета. – Аз те познавам! Спаси ме!

И изведнъж го заля с поток от объркани, несвързани думи, докато Грийф не го хвана за раменете и не го разтърси така, че да го накара да млъкне.

– Аз те познавам – каза той. – Преди две години ти беше готвач във френския хотел в Папеее. Всички те наричаха „Заешката устна“.

Беглецът усърдно закима.

– Сега съм кок на „Валета“. – Той плюеше и пръскаше плюнки и устата му се гърчеше в страхотно усилие да се пребори с недостатъка. – Аз те познавам. Виждал съм те в хотела. Виждал съм те при Лавина. Виждал съм те на „Китиуейк“. Виждал съм те в пристанището на „Марипоза“. Ти си капитан Грийф и ти ще ме спасиш. Тия хора са демони. Те убиха капитан Дюпои. Мене ме накараха да убия половината екипаж. Двамина застреляха на салинга. Останалите избиха във водата. Аз ги познавах всичките. Те отвлякоха момичетата от Хуахине. Подсилиха се със затворници от Ноумеа. Ограбواха търговците на Новите Хебриди. Убиха търговския агент във Ваникори и отвлякоха оттам две жени. .

Но Грийф вече не го слушаше. Зад дърветата откъм пристанището се чува пушечни изстрели и той затича към брега. Пирати от Таити и каторжници от Нова Каледония! Чудесна шапка главорези, която сега нападаше и неговата шхуна. Заешката устна тичаше подир него и продължаваше с пръскане на слюнки и плюене да изрежда деянията на белите демони.

Стрелбата престана внезапно, както беше започнала, но Грийф продължаваше да тича напред, докато на един завой не се сблъска с Маурири, който тичаше насреща му откъм брега.

– Голям братко – запъхтяно заговори той, – аз

закъснях. Те заграбиха шхуната ти. Ела! Защо! сега ще търсят теб. –

а

Той тръгна обратно нагоре, по пътеката към вътрешността.

– Къде е Браун? – запита Грийф.

– На Голямата скала. Ще ти разправа после

Хайде ела!

– Ами моряците ми от велбота? Маурири беше разтревожен до отчаяние.

– Те са при жените на непознатата шхуна. Тях няма да ги убият. Това е самата истина. На демоните им трябват моряци. Но теб ще те убият. Слушай! – От водата се чу прегракнал тенор да пее френска ловджийска песен. – Те слизат на брега, Взели са твоята шхуна, това видях. Ела!

III

Без да трепери за собствения живот и кожа, Дейвид Грийф все пак не проявяваше престорена смелост. Знаеше кога да се бие и кога да бяга а сега се налагаше да бяга, той не се съмняваше в това. Нагоре по пътеката, покрай стареца, покрай Матаара, клекнала на прага на Големия дом, той тичаше след Маурири. И непосредствено след него като куче се мъкнеше Заешката устна. Отзад долитаха виковете на гонещите ги, ала скоростта, с която ги водеше Маурири, бе главоломна;

Широката пътека се стесни, изви вдясно и се заизкачва нагоре. Последната хижа остана зад гърба им и пътят, през високи гъсталаци и огромни рояци. златисти оси, се извиваше стръмно нагоре и се превръщаше в козя пътека. Маурири посочи гола издатина на вулканична скала пред тях и виещата се по нея дيريا,

– Минем: оттатък, ще бъдем в безопасност, Голям братко – рече той. – Белите демони не смеят да тръгнат по тая пътека, защото там търкалям камъни върху главите им, а друг път няма. Те винаги спират тука и стрелят, когато ние минаваме по скалата. Ела! След четвърт час те спряха там, където пътеката продължаваше по откритата скала.

– Чакай, а като тръгнеш, минавай бързо – предупреди Маурири.

Той изскочи на слънце и отдолу изгърмяха бързо една след друга няколко пушки. Куршумите плющяха около него и от камъните се вдигаха облачета прах, но той мина незасегнат. Грийф тръгна подире му и един от куршумите попадна толкова близо, че вдигналият се прах го парна по бузата. Не можаха да улучат и Заешката устна, макар че той мина доста по-бавно.

Остатъка от деня те прекараха на голяма височина в една долчинка сред лавата, където растяха на тераси таро и папайа. И тука Грийф състави своя план и научи всичко за положението.

– Нямахме късмет – разказваше Маурири. – Тъкмо тая нощ белите демони бяха решили да отидат на риба. Когато минахме прохода, беше тъмно. Те бяха излезли с лодки и канута. И винаги носят пушки със себе си. Убиха един моряк от Раиатеа. Браун беше много смел. Ние се опитахме да стигнем другия край на залива, но те ни препречиха пътя и ни вкараха между скалата и селото. Пушките и мунициите спасихме, но лодката остана у тях. Така те научиха за твоето пристигане. Браун сега е от тая страна на Голямата скала с пушките и патроните.

– Ами защо не се е прехвърлил през върха на Голямата, скала да ме предупреди, когато навлизах

в залива? – укори го Грийф.

– Те не знаят пътя. Само козите и аз го знаем. А аз го забравих това нещо, защото тръгнах пълзешком през гъсталаците, за да стигна до водата и да доплувам при теб. Обаче демоните бяха в гората и стреляха по Браун и райатейските моряци, а мен ме гониха до съмване и цялата сутрин ме търсиха в низините. После ти дойде с шхуната и те наблюдавах, докато ти слезе на брега; тогава аз избягах през гъстака, ала ти беше вече на брега.

– Ти ли даде тоя изстрел?

– Да, за да те предупредя. Но те излязоха умни и стреляха по мен, а това беше последният ми патрон.

– А сега да чуя теб, Заешка устна – каза Грийф.

на кока от „Валета“.

Неговият разказ беше дълъг и много подробен.. Една година плавал на „Валета“ между Таити и островите Паумоту. Старият Дюпюи бил собственик

и капитан. За последното си плаване той взел от Таити двама непознати като търговски агент и помощникапитан. Водил и още един непознат за свой агент на Фанрики. Имената на помощникапитана и търговския агент били Раул ван Асвелд и Карл Лепсиус.

– Те са братя; зная го, защото ги чух да си говорят в тъмното на палубата, когато мислеха, че никой не ги слуша – обясни Заешката устна.

„Валета“ правила рейсове до островите Лоу да Прибира седефа и бисерите от станциите на Дюпюи. Франс Амундсън, третият непознат, сменил Пиер Голар във Фанрики. Пиер Голар се качил на борда, за да се върне в Таити. Туземците от Фанрики разправяли, че той носел една кварта бисери, за да ги предаде на Дюпюи. Първата нощ след отплаването от Фанрики в кабината се стреляло. После трупове на Дюпюи и Пиер Голар били хвърлени през борда. Таитянските моряци избягали в бака. Два дена стояли без храна долу и „Валета“ дрейфувала. Тогава Раул ван Асвелд сложил в храната отрова и накарал Заешката устна да я сготви и да я занесе на моряците. Половината от тях умрели.!

– Беше насочил пушка срещу мене, господари); какво можех да сторя? – захленчи Заешката устна. Двама от останалите се качиха на тачелажата и ги застреляха. До Фанрики имаше десет мили. Другите скочиха да плуват. Тях ги застреляха, както плуваха.;

Само аз останах жив и двамата демони; от мен искаха да им готвя.

Този ден те се върнаха във Фанрики, и прибраха Франс Амундсън, понеже и той беше техен човек.

Следваха кошмарните преживявания на Заешката устна, докато шхуната с дълги преходи отивала на запад. Той бил единственият жив свидетел и знаел, че са щели да го убият, ако не бил готвач. В Нумеа към тях се присъединили петима каторжници. Заешката устна не го пускали да слиза на брега на нито един от островите и Грийф бил първият външен човек, с когото говорел.

– А сега те ще ме убият – завърши той, като пръскаше слюнки, – защото знаят, че съм ти разправил. Не аз не съм чак толкова страхлив, ще остана с вас, господарю, и ще умра с вас.

Човекът коза поклати глава и се изправи.

– Лежи тук и почивай – каза той на Грийф. – Ще падне много плуване довечера. Колкото за тоя готвач, сега ще го заведе на по-високите места, където моите братя живеят с козите.

– Добре е, че плуваш като истински мъж, Голям братко – пошепна Маурири.

От долчинката сред лавата те бяха слезли до края на залива. Сега плуваха тихо, без плискане, Маурири бе пръв. Черните стени на кратера се издигаха над тях, та чак им се струваше, че плуват в дъното на огромна купа. Над тях небето просветваше с лъчистия си звезден прах. Пред тях се виждаше фенерът на „Ратлър“, а от палубата ѝ, смекчени от разстоянието долитаха звуци на евангелски химн, пуснат на грамофона, предназначен за Пилзах.

Двамата плувци се отклониха наляво, настрана от завзетата шхуна. Когато химнът свърши, от борда се чуха смях и песни, след това пак пуснаха грамофона. Колко уместно беше това, усмихна се на себе си Грийф, когато над тъмната вода зазвуча „Води ме, блага светлина“.

– Трябва да минем през прохода и да стигнем Голямата скала – обади се шепнешком Маурири. – Демоните държат низината. Слушай!

Пет-шест изстрела на неравни интервали потвърдиха, че Браун все още държи скалите, и че пиратите са обсадили тесния провлак.

След още един час те доплуваха под чернеещата се Голяма скала. Маурири пипнешком отведе Грийф до един процеп, по който двамата се покатериха на стотина фута до тясна издатина.

– Остани тук – каза Маурири. – Аз отивам при Браун. Сутринта ще се върна.

– Ще дойда с тебе, братко – отговори Грийф. Маурири се изсмя в

мрака.

– Дори и ти, Голям братко, не можеш да го направиш. Аз съм човекът-коза и само аз на целия уатино мога да се прехвърля през Голямата скала нощем. А дори и аз сега ще го направя за първи път. Дай си ръката. Усещаш ли! Тука е скрит динамитът

на Пилзах. Легни близо до стената и можеш да спиш, без да паднеш. Аз тръгвам.

И високо над бушуващия риф, на тясна издатина, до един тон динамит, Дейвид Грийф състави своя план на действия; след това сложи глава на ръката си и заспа.

Сутринта, когато Маурири го преведе през върха на Голямата скала, Дейвид Грийф разбра, защо не би могъл да мине там, нощем. Въпреки привичната смелост на моряка пред височината и несигурното задържане, той се удиви, че можа да го направи и посред бял ден. Имаше места, където по най-подробни указания на Маурири, се отпускате напред през дълбоки сто фута цепнатини така, че с протегнати напред ръце да се хване за отсрещната стена и след това да придърпа краката си през пропастта. Веднъж трябваше да направи десетфутов скок над зейнала на петстотин фута бездна до дванайсет фута по-ниска тясна издатина. И въпреки присъщото му самообладание се подвоуми, пред друга издатина, широка някакви си дванайсет инча, където като че ли нямаше изобщо за какво да се хване. И Маурири, като го видя да се люшка, изви собственото си тяло през урвата, за да го издърпа, и същевременно го удари рязко по гърба, та да се сепне. Оттогава той завинаги окончателно разбра защо бяха нарекли Маурири „човекъткоза“.

V

Като укрепление Голямата скала имаше своите добри страни, но имаше и недостатъци. Беше непревземаема при нападение и двама души биха могли да я държат срещу десет хиляди. А също така тя пазеше изхода към откритото море. Двете шхуни, Раул ван Аювелд и шайката му от главорези бяха затворени като в бутилка. Грийф с цял тон динамит, който беше преместил по-високо на скалата, беше господар на положението. Той го показа една сутрин, когато шхуните се опитаха да излязат в морето. „Валета“ плаваше напред, теглена на буксир от велбот, в който гребяха пленени фуатинци. Грийф и човекъткоза надзъртаха право надолу от безопасно прикритие в скалите триста фута над тях. До себе си бяха сложили пушките и голяма връзка динамит на пръчки с прикрепени фитили и детонатори. Когато лодката доплава под тях, Маурири поклати глава:

– Те са наши братя. Не можем да стреляме. Те са на „Валета“ имаше няколко от моряците на Грийф от остров Раиатеа. На кърмата имаше още един на шурвала. Пиратите бяха долу или на другата шхуна, с изключение на одного с пушка в ръка по средата на палубата. За прикритие той притискаше до себе си Наумоо, дъщерята на старата кралица.

– Този е главният демон – пошепна Маурири – и е синеок като тебе. Той е страшен човек. Виж! Държи Наумоо, за да не можем да стреляме в него.

Поради слабия ветрец и лекото течение на прилива шхуната се движеше бавно.

– Говорите ли английски? – им извика отгоре Грийф.

Мъжът се стресна, изправи пушката отвесно и погледна нагоре. Имаше нещо бързо и котешко в движенията му, а по загорялото му русо лице се четеше настръхнала бойна готовност. Беше лице на убиец.

– Да – отговори той. – Какво искате?

– Върнете се назад или ще вдигна шхуната ви във въздуха – предупреди Грийф. Той раздуха една главня и пошепна: – Кажи на Наумоо да се изтръгне от него и да изтича на кърмата.

От „Ратлър“, която се движеше на малко разстояние зад тях, изстреляха изстрели и куршумите заплюяха по скалата. Ван Асвелд се изсмя предизвикателно, а Маурири предупреди жената на родния и език. Когато стигнаха точно под тях, Грийф я видя да се дърпа от мъжа. В същия

миг той допря главнята до главичката от кибритена клечка, мушната в Цепнатия край на късия фитил, изскочи от прикритието и хвърли динамита. Ван Асвелд беше сполучил Да хване момичето и се боричкаше с него. Човекъткоза го държеше на мушка и чакаше удобен момент. Динамитът падна на палубата, както беше вързан, подскочи и се търколи в шпигата на левия борд. Ван Асвелд го видя и се подвуми, след това той и момичето се втурнаха презглава към кърмата. Човекъткоза гръмна, но само направи на трески ъгъла на камбуза. Дъждът от куршуми от „Ратлър“ се усили и двамата на скалата се снижиха и зачакаха. Маурили почне да види какво става долу, но Грийф го задържа.

О – Фитилът беше много дълъг – рече той. – Ще го имам предвид следващия път.

Мина половин минута, докато се чуе взривът. Известно време те не можеха да разберат какво е станало, защото стрелците от „Ратлър“ ги бяха взели на прицел и поддържаха непрекъснат огън. Веднъж, въпреки изсвирилите край ушите му няколко куршума, Грийф рискува да надзърне. С откъснат борд и релинга на бака „Валета“ потъваше, а течението я влачеше обратно в пристанището. Мъжете и хуахинките, който се бяха крили в надстройката ѝ, бяха доплували под прикритието на огъня до „Ратлър“ и сега се катереха на борда. Фуатинците, които бяха влачили шхуната с велбота, бяха отвързали буксира и минали обратно през прохода, сега гребяха като луди към южния бряг.

От полуострова гръмнаха четири пушки и възвестиха, че Браун и моряците му са се спуснали на брега и са се присъединили към схватката. Куршумите, обстрелващи скалата, секнаха и Грийф с Маурили се включиха в стрелбата. Но те не можеха да причинят голяма вреда, защото пиратите от „Ратлър“ стреляха под прикритието на палубните надстройки а вятърът и течението отнасяха шхуната все по-навътре в залива.

Две неща, извършени от Раул ван Асвелд, свидетелстваха за неговата съобразителност и присъствие на духа и предизвикаха възхищението на Грийф. Като стреляше от „Ратлър“, Раул принуди бягащите фуатинци да се върнат и се предадат. В същото време той изпрати половината си главорези с лодката на „Ратлър“ да слязат на брега и да се прехвърлят през полуострова и по този начин не позволи на Браун да се оттегли на главната част от острова. И до края на утрото възобновяващата се от време на време стрелба подсказваше на Грийф, че отблъскват Браун към другата страна на Голямата скала. Положението оставаше непроменено, освен това, че бяха загубили „Валета“.

VI

Недостатъците на позицията върху Голямата скала бяха от жизнено значение. Нямаше нито вода, нито храна. Няколко нощи подред, придружен от одного от раиатейските моряци, Маурили отиваше с плуване до края на залива за припаси. После една нощ над водата лумнаха огньовете и загърмяха изстрели. След това Голямата скала остана отрязана и откъм морето.

– Смешно положение – отбеляза Браун, защото сега той изживяваше приключенията, които според чувото и четеното били нещо обикновено в Южните морета. – Ние ли държим и не ги пускаме, и Раул се държи и не ни пуска. Той не може да се измъкне, а ние може да умрем от глад, докато го държим.

– Ако завали, вдлъбнатините в скалите ще се напълнят – каза Маурили. Това беше първото им денонощие без вода. – Голям братко, доведи двамата с теб ще идем за вода. То е работа за силни мъже.

Тази нощ с изцедени и плътно запушени черупки от кокосови орехи, от по една кварта вместимост всяка, той поведе Грийф надолу при водата откъм полуостровната страна на Голямата скала. Те преплуваха не повече от стотина фута. Дочуваха проскърцването на гребла на велбота или удара на някое гребло в корпуса на кануто, а от време на време виждаха да припламва клечка кибрит, когато моряци от дебнешите ги лодки палеха цигара или лула.

– Чакай тук – пошепна Маурили – и дръж, орехите.

Той се обърна и се гмурна. Грийф, загледан надолу, проследи фосфоресциращата дияра да проблясва, помръква и изчезна. След дълъг миг Маурили безшумно се появи на повърхността до него.

– Ето! Пий!

Ореховата черупка беше пълна и Грийф се напи с прясна сладка вода, дошла от солените дълбини.

– Извира от сушата – обясни Маурили.

– На дъното ли?

– Не. Дъното е толкова далече долу, колкото са високи планините горе. Извира на петдесет фута дълбочина. Спусни се надолу, докато усетиш хладината ѝ.

Грийф дълбоко пое въздух няколко пъти, както правят ловците на бисери, завъртя се и се гмурна.

Усещаше водата солена на устните и топла на тялото, но най-последно, много по-надолу, тя стана чувствително по-хладка и блудкава. Сетне изведнъж тялото му навлезе в студен подземен поток. Той махна малката запушалка от ореха и когато хладната вода забълбука навътре, видя как край него с фосфоресциращ блясък, като някой морски дух, бавно и тромаво мина голяма риба.

След това той остана на повърхността да държи, нарастващата тежест на ореховите черупки, а Маурили се гмуркаше и ги пълнеше една по една.

– Има акули – забеляза Грийф, когато двамата заплаваха обратно към брега.

– Какво от това! – отговори Маурили. – Те са тия, дето ядат риба. Ние, фуатинците, сме братя; с акулите, дето ядат риба.

– Ами тигровите акули? Виждал съм ги тука.

– Когато те дойдат, Голям братко, няма да имаме вече вода за пиене... освен ако завали.

VII

Една седмица след това Маурили и приятелски моряк се върнаха с празни съдове. В залива бяха дошли тигрови акули. На следващия ден на скалата,

се измъчваха от жажда.

– Ще трябва да рискуваме – реши Грийф. – Довечера за вода ще отида аз с Маутау. Утре вечер,! братко, ще отидеш ти с Техаа. Само три кварта беше наточил Грийф, когато се появиха тигровите акули и ги подгониха към брега На скалата. Те бяха шестима, а в изнурителния зной на тропиците само една пинта влага на ден не е достатъчна за човешкото тяло. На другата вечер Маурали и Техаа се върнаха без вода. А на третата Браун разбра напълно какво значи жажда, когато устните се напукват до кръв, устата се покрива със зърнест слуз и става твърде малка за подпухналия език.

По тъмно Грийф тръгна с Маутау. Те се гмуркаха подред през солената вода до хладния сладководен поток и пиеха до насита, докато се напълнят кокосовите им съдове. С последната черупка трябваше да се спусне Маутау и Грийф, който наблюдаваше от повърхността, видя да блясват водните призраци

и цялото фосфоресциращо развитие на борбата. Върна се сам, но без да изостави тежките скъпоценни орехови черупки.

Храната им беше малко. На скалата не растеше нищо, а склоновете ѝ, покрити с миди на равнището на морето, където се разбиваше прибойят, бяха твърде стръмни и не можеха да се стигнат. Тук и там, където позволяваха цепнатините в скалата, можеха да намерят по някоя вмирирана мида и морски таралеж. На няколко пъти улавяха с примка фрегати и други морски птици. Веднъж с къс месо от фрегата сполучиха да хванат акула. След това с ревниво пазеното месо успяваха да хванат други акули.

Но най-остро продължаваха да чувствуват липсата на вода. Маурили се молеше на козия бог за дъжд. Тауте се молеше на мисионерския бог, а двамата му съплеменници – островитяни призоваваха божествата от миналия си езически живот. Грийф се подсмиваше и размишляваше. Но Браун с безумен поглед, с оплезен почернял език, кълнеше. Особено много кълнеше грамофона, който в прохладния здрач не спираше да свири евангелски химни на борда на „Ратлър“. До полуда го докарваше

най-вече „Отвъд смеха, отвъд тъгата“. Изглежда, че него най-много го харесваха на шхуната, защото го пушаха най-често. Браун, гладен и жаден, наполовина изумял от изтощение и болки, можеше да лежи сред канарите безразличен и да слуша дрънчене на кжулели и китари, пеенето на хулахула и полуцърковните химни на хуахинките, но;щом гласовете на хора „Тринити“ се понесяха над водата, той съвсем обезумяваше. Една вечер прегракналият тенор взе да приглася на грамофона:

Отвъд смеха, отвъд тъгата
ще бъда скоро аз. Отвъд мрака и светлината, отвъд туй всичко на земята
ще бъда скоро аз,
ще бъда скоро аз.

И тогава Браун стана. Без да гледа, той изпразни цялата пачка патрони срещу шхуната. Надигна се смях на мъже и жени, а от полуострова му отго вориха

—
Стиховете в този том преведе Сидер Флорин. Б. р.

вори плющене на куршуми; прегракналият тенор продължаваше да пее и Браун продължи да стреля, докато химнът не свърши.

Тази нощ Грийф и Маурили се върнаха само с една кокосова черупка вода. Шест инча дълго парче кожа липсваше от рамото на Грийф, остъргана от подобната на шкурка кожа на акула, от която той бе успял да се изплъзне.

VIII

Рано сутринта на друг един ден, преди слънцето да бе зажарило с всичката си сила, Раул ван Асвелд направи предложение да преговарят.

Браун донесе вестта от предния пост между скалите. Грийф беше клекнал пред малък огън и печеше къс месо от акула. Предишното денонощие бяха имали късмет. Бяха събрали водорасли и морски таралежи. Техаа беше уловил акула, а Маурили бе хванал доста голям октопод в подножието на цепнатината, където пазеха динамита. Освен това в тъмнината бяха направили две сполучливи плувания за вода, преди да ги подушат тигровите акули.

– Каза, че би искал да дойде да поговори с вас, Но аз зная какво му трябва на тоя гад. Иска да види дали не умираме вече от глад.

– Доведете го – каза Грийф.

– И тогава ще го убием! – възкликна радостно човекъткоза.

Грийф поклати глава.

– Но той е убиец, Голям братко, звяр и дявол! – запротестира човекъткоза.

– Не бива да го убиваме, братко. Не е в нашите обичаи да нарушаваме думата си.

– Това е глупав обичай.

– И все пак е наш обичай – отвърна строго Грийф и обърна парчето месо над жаравата, при което забеляза колко жадно го поглежда и подушва въздуха Техаа. – Когато дойде Големия демон, няма да правиш така, Техаа. Ще си дадеш вид, че не познаваш глада. Я опечи тия морски таралежи, а ти, братко, сготви октопода. Нищо няма да оставяте. Сгответе всичко.

И все още зает с печенето на месото, Грийф се

изправи, когато Раул ван Асвелд дойде в техния стан, придружен от голям ирландски териер. Раул не направи грешката да протегне ръка.

– Здравейте! – рече той. – Чувал съм за вас.

– Аз пък бих желал никога да не съм чувал за вас – отговори Грийф.

– Аз също – отвърна му Раул. – Първо, преди да разбере, че сте вие, мислех, че си имам работа с обикновен капитан на търговска шхуна. Затова успяхте да ме хванете в клопка.

– Мен пък ме е срам да призная, че ви бях подценил – усмихна се

Грийф. – Взех ви за дребен крайбрежен обирник, а не за наистина обигран пират и убиец. Затова загубих шхуната си. Сега, струва ми се, сме квит.

Раул ядно се изчерви под загара, но се съдържа.

Очите му шареха по натрупаната храна и пълните кокосови съдини, макар и да прикриваше съмнението и изненадата си. Беше висок, слаб и добре сложен и докато го разглеждаше, Грийф преценяваше характера по лицето му. Очите гледаха остро и смело, но бяха поставени малко близо едно до друго – не изкривяваха лицето, а само бяха мъничко по-близо едно до друго, за да съответствуват на широкото чело, волевата брадичка и долна челюст и раздалечените скули. Сила! Тя лъхаше от лицето му и все пак Грийф усещаше, че на този човек му липсва нещо недоловимо.

– Ние и двамата сме силни мъже – каза Раул с поклон. – Преди стотина години можехме да воюваме за империи.

Сега беше редът на Грийф да се поклони,

– Но ето че сега водим низка борба за налагане на колониалните закани на тия империи, чиито съдбини сме могли да определим преди стотина години.

– И всичко става на прах и пепел – откликна Раул с библейски цитат и седна до огъня. – Закусвайте си. Не ме гледайте мене.

– Няма ли да похапнете с нас? – покани го Грийф. Раул го изгледа изпитателно и прие.

– Целият съм лепкав от пот – забеляза той. –

Може ли да се измия?

Грийф кимна и нареди на Маурили да донесе един кокосов съд. Раул загледа човекакоза в очите, но не видя нищо освен безизразно равнодушие, когато скъпоценната кварта вода се изля на земята.

– Кучето е жадно – рече Раул.

Грийф кимна и още един кокосов съд бе поднесе на кучето.

И пак Раул се завзира в очите на туземците, но не научи нищо.

– Съжалявам, нямаме кафе – извини се Грийф. – Ще трябва да пиете чиста водица. Дай една черупка,! Техаа. Опитайте от тая акула. След това има октопод,! морски таралежи и салатата от водорасли. Съжалявам,! че нямаме фрегат. Момчетата ги домързя вчера, та останахме без птиче месо.

Въпреки, апетита, който не би му попречил да дъвче железни пирони натопени в лой, Грийф ядеше нехайно и хвърляше огризките на кучето.

– Майче все още не мога да свикна с тая първобитна храна – въздъхна той и остави яденето. – Виж, консервите на „Ратлър“! От тях бих си хапнал здравата, но тия боклуци. .. – Той взе голямо парче акулово печено и го хвърли на кучето. – Сигурно ще им свикна, ако не се предадете скоро. .

Раул враждебно се изсмя.;

– Аз дойдох да предложа условия – заяви той натъртено. Грийф поклати глава.

– За условия не става дума. Аз съм ви хванал натясно и нямам намерение да ви пусна.

– Вие мислите, че можете да ме задържите в тая дупка! – провикна се Раул.

– Вие няма да я напуснете освен с беззъници. – Грийф измери госта с преценяващ поглед. – Имал съм работа с такива като вас и преди. Ние доста добре прочистихме Южните морета. Но вие сте.. . как да го кажа? ... Един вид анахронизъм. Вие сте една отживелица и ние трябва да се отървем от вас! Лично аз бих ви посъветвал да се върнете на шхуната и да си пръснете мозъка. Това е единственият

начин да избегнете другото, което ви очаква.

Преговорите, доколкото те засягаха Раул, се оказаха безплодни и той се върна на своите позиции убеден, че хората на Голямата скала могат да се държат с години, макар че много бързо щеше да се разубеди, ако би могъл да види как Техаа и райатейците, щом той се обърна гърбом и изчезна от погледа, запълзяха из канарите и засмукаха и захрускаха огризките, недоядени от кучето му.

IX

– Сега ние седим гладни, братко – каза Грийф, – но така е по-добре, Маурили, отколкото да гладуваме дълги дни напред. След като се наяде при нас до пръсване и се напи до насита с хубава вода, той няма да остане дълго на Фуатино. Може още утре да се опита да си тръгне. Тая нощ ние с тебе ще спим оттаък върха на скалата, а Техаа, той е добър стрелец, ще спи с нас, ако се реши да мине през върха.

Техаа, единствен от раиатейците, бе достатъчно добър катерач, за да се осмели да преодолее опасния път и зората го завари в защитено от канари местенце, на стотина крачки вдясно от Грийф и Маурили.

Първото предупреждение бяха гърмежите от полуострова, които подсказваха, че Браун и двамата раиатейци са открили огън по започналите да се оттеглят към брега пирати и че ги преследват през гъстаката. От орловото си гнездо на върха на скалата Грийф още цял час не можеше да види нищо, докато най-после се появи „Ратлър“, плаваща към прохода. Както и първия път, пленените фуатинци я влачеха на буксир с лодки. По нареждане на Грийф Маурили им даваше указания, докато минаваха бавно под тях. До Грийф лежах няколко пачки динамит на пръчки, добре стегнати и с извънредно къси фитили.

На палубата на „Ратлър“ имаше много хора. На носа, сред раиатейските моряци с пушка в ръка бе застанал един главорез, за когото Маурили каза, че е братът на Раул. На кърмата до рулевия стоеше Друг. За него бе вързана през кръста, но така, че да не му пречи, старата кралица Матаара. От другата страна на рулевия, с ръка придържана от превръзка се виждаше капитан Глас. По средата, както и преди, Вързан през кръста за Наумоо стоеше Раул.

– Добро утро, господин Дейвид Грийф – извика Раул.

– Все пак аз ви предупредих, че ще напуснете острова само с белезници – отговори натъртено Грийф.

– Няма да убиете всички ваши хора, които са тук при мен на борда – гласеше отговорът на бандита. Шхуната се движеше бавно, на тласъци, както

я влачеха моряците от велбота, и вече се намираше почти точно под скалата. Гребците, без да спират, поотпуснаха греблата, но пиратът с пушката, който стоеше на носа, веднага ги заплаши.

– Хвърляй, Голям братко! – извика Наумоо Маурили

на фуатински. – Аз съм изпълнена със скръб и искам да умра. Ножът му е готов, за да пререже въжето, но аз ще го хвана здраво. Не се бой, Голям братко. Хвърляй, хвърляй направо и сбогом!

Грийф се поколеба, после отпусна главнята, която Маурили раздухваше.

– Хвърляй! – подкани го човекъткоза. Грийф все още се двоумеше.

– Ако те излязат в морето, Наумоо все едно ще умре. Помисли за всички други. Какво е нейният живот пред живота на многото?

– Ако хвърлите динамит или дадете един-единствен изстрел, ние ще избием всички на борда – извика им Раул. – Аз ви хванах натясно, Дейвид Грийф. Вие не можете да убиете тези хора, а аз мога. Ти си затваряй устата! – Последните думи бяха отправени към Наумоо, която нареждаше на родният си език и която Раул стисна за гърлото с едната си, ръка, за да я накара да млъкне. Тя от своя страна го стисна с двете ръце и загледа умолително нагоре към Грийф.

– Хвърляйте, господин Грийф, за да пукнат всичките! – избоботи с плътния си глас капитанът. – Маурили Те са мръсни убийци и кабината е натъпкана с тях,

Главорезът, който беше вързан за старата кралица, се обърна наполовина, за да заплаши капитан Глас с пушката си, в това време Техаа от позицията си по-нататък на скалата, гръмна срещу него. Пиратът изпусна пушката от ръката си и на лицето му се изписа безгранично удивление, краката му се подгънаха, той се смъкна на палубата и повлече с себе си кралицата.

– Ляво на борд! Дай ляво на борд! – закрещя Грийф.

Капитан Глас и канавата рязко завъртяха шурвала и носят на „Ратлър“ се насочи срещу скалата. По средата Раул все още се бореше с Наумоо. Брат му се притече на помощ от носа, като остана незасегнат от бързата стрелба на Техаа и човекакоза. Когато братът на Раул допря дулото на пушката си до хълбока на Наумоо, Грийф доближи главнята до главичката от кибритена клечка с цепнатия край на фитила. Още докато хвърляше с двете ръце голямата връзка динамит, пушката гръмна и Наумоо падна на палубата едновременно с динамита. Този път фитилът беше достатъчно къс. Взривът екна в мига, в който динамитът стигна палубата, и тази част от „Ратлър“ заедно с Раул, брат му и Наумоо изчезна завинаги. Бордът на шхуната бе станал на трески и тя веднага започна да потъва. Всичките ракатейски моряци от бака се хвърлиха във водата. Капитан Глас посрещна първия пират, изскочил по трапа от кабината, с ритник право в лицето, но го събориха и прегазиха в блъсканицата.

След главорезите изскочиха хуахинките и когато се хвърлиха през борда, „Ратлър“ потъна и застана на кила си близо до основите на скалата. Салингите ѝ още стърчаха над водата, когато тя стигна дъното.

Отправил поглед надолу, Грийф виждаше всичко, което ставаше под повърхността. Видя Матаара на дълбочина от един клафтер да се отвързва от мъртвия пират и да плува нагоре. Когато подаде глава от водата, тя забеляза капитан Глас, който не можеше да плува, да потъва на няколко ярда от нея. Кралицата, макар и стара жена, но островитянка, се обърна, доближи се до него, повдигна го и го насочи към стърчащите салинги.

Пет глави, руси и кестеняви, се виждаха тук и там на повърхността между черните глави на полинезийците. Грийф, вдигнал пушка, изчакваше удобен случай да гръмне. Но човекъткоза след една минута сполучи и те видяха един труп мудно да отива на дъното. Обаче раиатейските моряци, едри и мускулести, полуриби, довършиха отмъщението. Те бързо отделиха русите и кестенявите глави. Грийф и Другите видяха отгоре как четиримата останали живи бандити бяха хванати, стиснати, повлечени дълбоко надолу и удавени като псета.

След десет минути всичко свърши. Жените от

Хуахине със смях и кикот се хванаха за борда на велбота, който бе влачил шхуната. Раиатейските моряци чакаха заповеди около салинга, където се бяха хванали капитан Глас и Матаара.

– Бедничката ми „Ратлър“! – охкаше капитанът.

– Нищо подобно – отговори Грийф. – За една седмица ще я вдигнем, ще сложим нови ребра в средната част и ще потеглим на път: – След това се обърна към кралицата: – А ти Маурили как си, сестро?

– Наумоо я няма, и Мотуаро го няма, братко, но Фуатино е пак наш. Денят е още млад. Ще прати дума на целия ми народ по високите места при козите. И довечера отново, и както никога преди, ще пируваме и ще се веселим в Големия дом.

– От колко години вече ѝ трябват нови ребра зад траверсната прерада – каза капитан Глас. – Но хронометрите няма да можем да използваме до края на плаването.

КРАЙ

Jack London
The Devils of Fuatino, 1911

Източник: <http://dubina.dir.bg>
Сканиране и обработка: Сергей Дубина, 6 май 2003

Публикация:

Джек Лондон, Разкази и новели
Книгоиздателство „ГЕОРГИ БАКАЛОВ“, ВАРНА, 1987
Анелия Бошнакова, Сидер Флорин, преводачи, 1987
Борис Дамянов, Желяз Янков, Сидер Флорин, Тодор Вълчев, преводачи, 1963

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2238>]